

ARCANE

LEAGUE OF LEGENDS™

PŘELOŽILA
DANA
CHODILOVÁ

AMBESSA

VYVOLENA VLKEM

C. L. CLARK

COSMOPOLIS

AMBESSA

VYVOLENA VLKEM

ARCANE
A LEAGUE OF LEGENDS™ NOVEL

C. L. CLARK

Přeložila Dana Chodilová

AMBESSA: CHOSEN OF THE WOLF;
A League of Legends: Arcane Novel

™ and © 2025 by Riot Games, Inc.

Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Dana Chodilová, 2026

ARCANE LEAGUE OF LEGENDS and all associated
logos, characters, names and distinctive likenesses thereof
are exclusive property of Riot Games,
Inc. Used Under License.

This edition published by arrangement with Orbit,
New York, New York, USA.

All rights reserved.

*Věnováno mé matce Rachel,
mé nevlastní matce Cindy
a všem ostatním ženám,
které mě našly, přihlásily se ke mně
a udržovaly mě na správné cestě.*

Její sen byl příliš živý na to, aby byl jenom snem.

Spoustu toho teď měla v mlze, ale jedno si pamatovala: seděla na černém trůnu, na vrcholku hory z – z čeho? Z kamení? Z těla? Netušila. Věděla však, že si jej vysloužila krví, krví vlastního těla i krví těch, kdo jí stáli v cestě. Tento dar jí věnoval Vlk, ale cítila v něm příslib...

Je tvůj – pokud si ho dokážeš vzít.

K O D E X
R O D U M E D A R D Ů

Medarda nade vše

*Důvtipný jazyk
je stejně cenný
jako ostrá ocel*

*Medarda
si razí svou
vlastní cestu*

*Medarda
bojujem čestně*

NESMRTELNÁ BAŠTA

Kilgrove
Dauvin

ROKRUND
Sidlo Medardü

Tereshni
Ta'Fik

Bel'zhun
Dorrik

Jihovýchodní Noxus

● Basilich

Vindor
Amenesce

● Krexor
Lisabetya

Fallgren
Jeon

● Piltover

● Kumangra

● Trannit
Smik

Strážcovo moře

První část

Prolog

Ambessa Medarda sevřela pevněji jílec svého kataru. Seděla ztěžka na koni a z jeho hřbetu sledovala, jak se na skalnatém jižním pobřeží bijí válečníci kmene Raxiů s vojsky jejího děda Menelika. Rámus srážejících se zbraní a sténání umírajících žen a mužů doprovázelo burácení rozbouřeného moře. Položila si ruku na teplou oblinu vzdutého břicha. Vrátila se domů do Rokrundu bojovat bitvu jiného druhu.

Raxiové byli jedním ze starých noxijských kmenů, které se po založení Noxu odmítly připojit k říši. Těžko říci, kdo měl na město největší nárok. Ambessina rodina mu vládla po staletí. Raxiové, ač sídlili v horách, si ale na něj dělali zálsk také a očividně se teď rozhodli ten spor vyřešit. Budiž. A tak jsou zde, stejně jako Noxijci. Rokrund byl Ambessin domov. Její druhé dítě se nenarodí mimo jeho hradby, i kdyby kvůli tomu musela pobít celou nepřátelskou armádu.

„Vlčí ženci!“ Zvedla katar nad hlavu a bojovníci za ní dali řevem najevo, že jsou připraveni. Vlčí ženci byli její elita, tvořili je ti nejsilnější válečníci, jaké kdy viděla bojovat v arénách po celém Noxu. Kmen Raxiů bude zaměstnán Menelikovými oddíly před sebou, takže nezaznamená vojsko, které se přizene ze severu a smete je do moře. „Urazili jsme dlouhou cestu a na jejím konci zjistili, že naše brány jsou zavřené. Pojďme je otevřít!“

Rozjeli se ze zvlněných kopců, dusot kopyt koní přehlušil i samotný oceán.

První nepřítel, na kterého narazila, na ni zaútočil dvouruční sekerou, mířil vysoko, chtěl ji smést ze sedla, ale Ambessin kůň se ráně vyhnul. Sekla muže do paže; vyjekl a upustil zbraň. Vystříkla krev, možná vykřikl znova, ale ona už byla pryč.

Čas jako by se zpomalil, až se jí zdálo, že se tu snad plahočí odjakživa, v tomhle rudém blátě, s těžkým dechem, s rozbolavělými zády. Pak ji někdo stáhl z koně. Divoce kopala, až se osvobodila, ale zvíře přišlo o život. Břicho ji tížilo, věděla, že se na nohou neudrží dlouho. Každý krok byl čím dál tím namáhavější. V pravém oku ji páčila krev ze šrámu ve tváři, ale otřít si ji nemohla. Pevně je zavřela a rozhlížela se tím druhým.

Jakmile se obrátila, ucítila za sebou závan vzduchu. Přiškrčila se a svezla se na kolena před dalším protivníkem. Byla to žena s kopím ve svalnatých rukou, zuřivě cenící zuby. Ambessa se potýkala s vlastním vztekem. Nedostala se až sem jen proto, aby se dívala, jak její domov padá do cizích rukou.

Vztyčila se a skočila.

Žena byla rychlejší, než vypadala, a navíc silná, odrazila úder kataru a útoku se vyhnula. Zatočila kopím, namířila ho na Ambessiny nohy, ale ta už se přesunula a napřáhla se, připravená udeřit –

Náhlá bolest jí přišpendlila paži k boku. Rozhlédla se, ale krev zalévající oko ji oslepovala. Nebýt Medarda, možná by v tu chvíli pocítila první záchvěv strachu.

Místo toho však zvedla katar, odrazila blížící se ránu kopínice a couvala, až dostala do výhledu ji i muže s kuší, jehož šíp se jí zabodl do levého ramene. Nebyla už schopna paži zvednout. Ale on právě nabíjel, a to znamenalo, že měla trochu času.

Vrhla se zase k ženě s kopím a tentokrát se jí povedlo prorazit její obranu. Válečnice jen hekla, jak jí katar projel tělem. Otevřela pusou, jako by chtěla zpochybnit to, co jí Ambessa provedla. Ale se smrtí se diskutovat nedá. Ambessa jí vytrhla čepel z těla a srazila umírající ženu na zem.

Zaslechla zasvištění a hned nato ji druhý šíp zasáhl do boku.

Moje dítě. To byla její první myšlenka. Hned po ní nastoupila bolest. Ta v rameni neznamenal nic oproti agonii, která jí vybuchla v boku. Zakousla se hluboko. Přesto Ambessa znovu zvedla katar. Při příštím kroku však zakolísala, koleno se jí podlomilo, padla na zem. Pokusila se zapřít rukama, ale zraněné rameno vypovědělo službu. Vykřikla, padla na břicho a překulila se na záda.

Každý nádech znamenal hotové peklo. Na celém světě jako by nezůstalo dost vzduchu.

Snažila se neztratit vědomí, ale vidění se jí úžilo, okolní svět se vzdaloval a tmavl. Žena, kterou zabila, ležela vedle ní, nevidomýma očima zírala do šedého nebe. Ambessa zanedlouho dopadne stejně.

Pak na místě ženy uviděla vlka, měřil si ji pohledem s tlamou nízko u země. Zvěstovatel Kindreda.

Přišel si pro ni.

Ambessa prochází tmou – a není na bojišti, to už opustila. Otře ze sebe vlhký sliz – placentu, jediné tak to dokáže popsat, i když ví, že tohle je opak porodu. Prochází po cestě ze silných kamenných bloků. Všude kolem se tyčí pilíře černého kamene a prostor zalévá rudá záře. Do stěn jsou vyryty postavy, ale nezřetelné. Neví, kde se to ocitla, ale ví, co dělá: čeká. Na co? Ne, pomyslí si, na koho.

„Haló?“ zavolá. Nikdo neodpoví, ani ozvěna.

Kalné šero před ní se trochu rozjasní. V dálce zahlédne trůn, kdosi na něm sedí.

„Haló!“ zavolá znova. Ale osoba na trůnu neodpovídá. Ambessa se blíží, nikdo ji nezastaví.

Po její levici se náhle rozletí kameny a Ambessa se opatrně přikrčí. Není tu ale s kým bojovat. Mezi troskami stojí postava, sutiny se vznášejí kolem ní a kolem... dalších postav. Mezi nimi, přímo v jejich středu, vidí Ambessa sebe samu.

Dívá se na sebe zvenčí, sleduje tu druhou Ambessu, tančící v místnosti plné ostatních, ztracenou ve vnímání vlastního těla, jeho krásy, jeho tužeb a krásných tužeb těch kolem. K tomuto je tělo určeno, to je to, čím je. Nohy ji nesou blíž. Chce se k nim přidat. Natáhne ruku –
Ne.

Proto tady není. Něco v ní si to uvědomuje. Cítí bolest ztráty. Tento život je už pryč. Toto tělo. Ví, kde se ocitla. Je ve Volrachnunu. Tam, kam Vlk odvádí velké válečnice po smrti.

Natáhne ruce před sebe. V šeru je spíš cítí, než vidí, vnímá jejich nepochybnost. Jejich sílu. Jsou pořád její.

„Co jsi zač?“ zavolá k trůnu, odvrátí se od vidiny vlastní extáze. „Co po mně chceš?“

Přidá do kroku, napůl běží, aby se dostala blíž. Celou dobu lituje, že nemá zbraň. Ty ruce jsou pořád její, ale připadá si nahá, neozbrojená a nechráněná. Ona je nahá.

A pak, jako by se podřídila logice tohoto snového světa smrti, je najednou oblečená: má šerpu přes rameno, náprsní krunyř odhalující břicho a bitevní suknicí se zlatými chrániči boků.

Ví, že tam u trůnu objeví svůj cíl. Pokračuje dál...

... a přeruší ji další scéna, tentokrát vidí mladou Ambessu, dítě držící v náruči ovečku. Nevzpomíná si, že by kdy nějakou chovala,

a přece – je v tom cosi povědomého. Je tak mladá, tak nevinná... Kdy naposled byla takhle nevinná? Netuší a zapláče nad tou mezerou v sobě, připomínající díru po zubu.

Kráčí ke svému menšímu já a vidí i své věrné dračí chrty, Kala a Tempera. Ať šla kamkoli, provázeli ji na každém kroku, dokud neumřeli. Tato ztráta je zřetelnější – dokáže bolest přesně lokalizovat – a k tomu i další související ztrátu, ztrátu dalšího přítele, ženy, která by tu teď mohla být.

Ambessa se po ní ohlíží, ale místo toho vidí zase trůn. Je blíž, osobu na něm však pořád nerozeznává. Ale ruce už nemá prázdné. V šeru místnosti se lesknou dvě zaoblené čepele, stejně zlaté jako její zbroj.

Zamračí se. Zbroj. Zbraně. K čemu jsou, když není s čím bojovat? Je teď ve střehu, blíží se k trůnu opatrněji.

Měla by to být krátká cesta, ale znovu a znovu ji přerušují vidiny sebe sama, některé ty chvíle poznává, a jiné zase ne.

Mladá Ambessa na bojišti, svírající v ruce meč mrtvé ženy.

Ambessa a Azizi, ona drží na klíně jejich první dítě, tiskne si Kina na hrud'

Ta'Fik a Zoya, obklopeni dračími chrty.

Ta'Fik a Ambessa, obklopeni dračími chrty.

Starší Ambessa v mohutném křesle s mladou ženou a mladým mužem po boku.

Ambessa a táž mladá žena proti sobě, připravené jedna na druhou zaútočit.

Celý život, prožitý i neprožitý, to vše musí Ambessa minout. Odpoutává se od obrazů ze své minulosti a z budoucnosti, která nepřijde. Nepřijde, nemůže přijít, protože je mrtvá.

Stane pod schody vedoucími k trůnu.

Natáhne krk. Nemělo by ji to překvapovat, a přesto žasne.

Ta postava na trůnu vysoko nahoře je ona sama.

Nadme se pýchou. Tohle jí vynesla její statečnost. Popojde o krok ke stupínku a bosou nohou uvízne v zemi.

„To právo si musíš vysloužit.“

Ten hlas vychází jakoby odevšad a odnikud, tlačí se jí do uší a zní ozvěnou v hlavě. Dva hlasy mluví najednou, hluboký a vysoký, mírný a rozhodný.

„Jak?“ ptá se.

„Jak myslíš?“

Ze stínů se vynoří tvor, kráčí na nohou zakončených kopyty. Hřívnatá hlava se sklání a pátrá, jako by ji očichávala. Má čtyři uši, dvě vztyčené jako vlk, dvě svěšené dolů k čelisti.

Kindred.

„Vysloužila jsem si své místo v bitvě, ne?“

Je to od ní možná drzé, ale trůn má přímo před sebou. Ocitla se ve Volrachnunu. Co ještě musí udělat, aby se osvědčila?

„Vysloužila sis své místo ve Volrachnunu,“ praví ty dva hlasy. „Ale vysloužila sis místo v legendě?“

Natáhne k ní jakousi cetku, trojhlavého vlka, vznáší se a točí ve vzduchu mezi nimi.

Ambessa po něm sáhne, ale Kindred jí ho stáhne z dosahu.

„Musíš se podrobit zkouškám.“

Ambessa dochází trpělivost. „Podrobím se každé zkoušce, kterou mi připravíš.“

Kindred nemá tvář, která by se mohla usmívat, Ambessa však cítí, že je pobaven.

Najednou se ocitá v rozlehlé aréně obklopené ze všech stran římsami a stupínky a na těch stupních sedí její publikum. Vidí jeho zbraně, jeho zbroj. Je to její obecnstvo a zároveň její soupeř. Ví, že je to tak, přestože se k ní nikdo z nich neblíží.

Za sebou uslyší kovový zvuk.

Stane před ní veliký bojovník se zlatým štítem. Horní část těla má nahou, až na zlaté brnění obepínající ramena a vršek hrudi. Rukavice, holenní chrániče, boty, přilba, vše je ze zlata. Plášť barvy čerstvé krve. Tohle je země hrdinů. Ambessa se v porovnání s ním cítí nicotná.

Po trůnu nezbyla ani stopa, ale Ambessa tomu rozumí.

„Musíš si to právo vysloužit,“ říká ten hlas. Ty hlasy.

Rozběhne se k zaštitěnému válečníkovi, zaútočí půlměsícovitými čepelemi, ale Štítonoš je najednou za ní. Strčí do ní a ona sklouzne po zemi.

Dav volá po její krvi, po krvi Štítonoše, po krvi všech a kohokoli, a ona jim ji dopřeje, protože k tomuhle je tělo určeno, tohle je to, čím Ambessa je!

Vyhne se jeho kopí a doráží na něj znovu a znovu, každý výpad je odražen, po každé vykryté ráně následuje protiútok. Bleskne jí hlavou, že jsou si rovni, ona a tento legendární válečník.

Není však čas na to, aby si blahopřála. Štítonoš ji praští přilbou do tváře a ona couvne a zapotáčí se. Další útok Štítonošova kopí a ona se pod ním překulí – až pak si uvědomí, že má břicho tak malé, že to dokáže. Kde je její dítě? Není však čas nad tím bádat. Vyskočí do vzduchu, aby na něj zaútočila seshora, jako blesk z nebe.

Zachytí ji a strhne ji dolů. Čepel jí vyklouzne z ruky.

Pomyslí si: Tohle je smrt? Protože se ozývá jásot. Zní však jako truchlení, zní jako kvílení. Zní to jako její děd Menelik na cvičišti, když jí říkal, aby vstala!

Někdo ji sleduje. Jeho hlas zní jako ten dědův.

Vstaň.

Ambessa z lehu na zádech vzhlíží ke Štítonošovi. Nevídí jeho tvář, a přesto vnímá ten nezúčastněný pohled. I když je zraněná, převálí se na břicho.

Ještě není vyřízená.

Znovu se zvedá. Sebere půlměsícovou čepel. Vzepře se na koleno. Všechny rány, které kdy utřžila, se nyní otevřely, nově krvácejí a Štítonoš se blíží, obklopený dalšími bojovníky: vražedkyní se dvěma rudými dýkami a zlatým náprsním krunýřem, strnulým mužem se vztaženou paží a pláštěm z černého havraního peří, se zlatě se lesknoucími nárameníky... a dalšími a dalšími a dalšími. Jdou si pro ni.

Ještě ale není vyřízená. Zvedá se. Čelí jim.

Štítonoš skloní zbraň a pokývne, což si Ambessa dokáže vyložit jen jako respekt. Zlatý štít se stáhne.

„Co to znamená?“ ptá se Ambessa.

Neodpoví jí. Neodpoví jí nikdo z těch hrdinů. A tak k nim Ambessa popojde –

A o krok se přiblíží k trůnu. Najednou se zase ocitá v temné místnosti plné kamene a vzpomínek.

Trůn je prázdný, Ambessa k němu stoupá, ale do cesty se jí opět postaví Kindred.

„Splnila jsem tvou zkoušku. Tví hrdinové mě nechali projít.“

„Jednu zkoušku,“ řekne Kindred. „Dávno víme, že jsi ochotná zabíjet, Ambesso, válečná vůdkyně klanu Medardů. Tvé zkoušky ještě neskončily!“ Hlasy se prolétají do mohutného skřeku, zní vzájemnou ozvěnou, střídavě spolu ladí i nesouzní.

Ambessa se otřese a přitiskne si ruce na uši.

„Budu čelit tvým zkouškám!“ houkne do tmy.

A zničehonic už není ve tmě. Pouze ozvěna naznačuje, že kdy byla v té temné síni:

„Proliješ krev druhých, ale co ta tvoje – tvá vlastní – tvé vlastní srdce –, obětuješ ho?“

Obrátí se a pátrá po Kindredovi, ale není tam.